

IMAGINI DE LA „NAGOYA“

Noii campioni ai lumii la tenis de masă se cunosc. La fel şi amănuntele privind desfăşurarea competiţiei de la Nagoya, cea mai disputată din istoria celor 31 de ediţii ale campionatelor. Dar, în afara rezultatelor şi a celor mai importante momente ale întrecerilor, au fost şi alte aspecte, unele poate la fel de interesante ca şi concursul propriu-zis. Cîtorva dintre ele le facem loc în rîndurile care urmează.

● Pentru a participa la mondialele de la Nagoya, **Maria Alexandru** şi **Eleonora Vlaicov** au efectuat o călătorie (dus şi întors) de 22.331,692 km pe un traseu cuprinzînd următoarele etape: cu avionul: **Bucureşti — Moscova** (1482,576 km) — **Irkutsk** (4216,176) — **Pekin** (1667,496) — **Canton** (2412) — cu trenul pînă la **Hong Kong** (247) — din nou cu avionul: **Tokio** (2875,124) — **Nagoya — Tokio** (524,208) — **Moscova** (7504,536, fără escală: 10 ore şi jumătate) — **Bucureşti** (1482,576).

● Cu toată distanţa enormă dintre România şi Japonia, convorbirile telefonice Bucureşti — Nagoya aveau o audiţie atît de bună şi de clară încît de multe ori ne făcea impresia că interlocutorul nostru s-ar afla într-o cameră... alăturată.

● Cea mai puternică galerie din sala Aichi a fost cea coreeană. O treime din tribunele halei (5000 de locuri) erau ocupate de spectatorii coreeni stabiliţi în Japonia (bărbaţi, femei, copii). De cîte ori evolua vreun reprezentant al team-ului R.P.D. Coreene, sala vuia de aplauze la fiecare fază şi indiferent de scor sau de rezultatul final. De multă simpatie s-au bucurat şi jucătoarele şi jucătorii din R. P. Chineză, în timp ce faţă de sportivii ţării gazdă, manifestările publicului erau destul de reţinute.

● Jucătorul chinez **Cian Si-lin** s-a prezentat doar la o singură probă, cea de dublu mixt, unde a şi ieşit învingător, alături de partenera sa, Lin Hui-cin.

● **Formaţia masculină a R. P. Chineze** a avut ca oameni de bază pe Ciuan Tze-tun, Li Cin-kuan şi Lian Ko-lian. În schimb, alţi doi colegi de ai lor, Si En-tin şi Li Fu-iun s-au clasat mai bine la întrecerile individuale de simplu. Primul a ajuns pînă în semifinale (învins de Bengtsson), iar cel de al doilea a pierdut la Ito, în sferturile de finală.

Prezent şi trecut. Schimb de impresii între actuala campioană a lumii, Lin Hui-cin (R.P. Chineză) — dreapta şi Kimiyo Matsuzaki (Japonia), fosta deţinătoare a titlului suprem din 1963. Foto: Agenţia China Nouă

● Echipa masculină a Franţei a constituit o adevărată revelaţie a întrecerilor pentru „Cupa Swaythling“. Aceasta, spre marea satisfacţie a colegului nostru de breaslă, dl. Gerrard Lollier (trimisul special al ziarului l'Equipe şi al agenţiei France-Presse), care exulta la fiecare succes al compatrioţilor săi. Reprezentanţii cocoşului galic au ocupat un onorabil loc 7, învingînd garnituri puternice cum sînt cele ale R.P.D. Coreene, Cehoslovaciei şi Coreii de Sud şi fiind învinsă la mare luptă (cu 5—3) de selecţionatele R. P. Chineze, Suediei şi Ungariei. Toţi cei patru jucători francezi (Secretin, Dhondt şi fraţii Jean Paul şi Charles Weber) purtau barbă!

● În timpul întrecerilor se desfăşura şi o adevărată cursă a amatorilor de autografe. Mai mult chiar, la intrarea sălii de la Aichi se afla instalată o paletă mamut (acoperită cu autografele tuturor participanţilor), în faţa căreia s-au făcut mii de fotografii. De asemenea, cei dornici de suveniruri puteau cumpăra diferite palete miniaturale sau de mărimi normale care, în loc de soft, sandwich sau cauciuc obişnuit aveau suprafeţe de... oglindă.

● Paralel cu meciurile campionatelor mondiale, au avut loc şi diferite şedinţe ale Congresului şi comisiilor F.I.T.M. În aceeaşi perioadă s-a ţinut şi o **reuniune a clubului Swaythling** din care fac parte fostele glorii ale tenisului de masă internaţional. Cu acest prilej s-au reîntîlnit **Barna** (Anglia), **Hellen Eliott** (Scoţia), **Ella Constantinescu** (România), **Dolinar** (Iugoslavia), **Urchetti** (Elveţia), **Amouretti** (Franţa), **Stipek** (Cehoslovacia), **Sido** (Ungaria) şi o întreagă pleiadă a reprezentanţilor ţării gazdă, nume celebre cîndva: **Ogimura, Tomita** cu soţia (fosta campioană a lumii, **Eguchi**), **Matsuzaki, Watanabe, Tanaka, Iamanaka**. A fost o seară extrem de plăcută cînd s-au depănat amintiri, s-au schimbat impresii.

C. COMARNISCHI

INFORMAŢII

Fără cuvinte

Desen de Pavel CONSTANTIN-Mediaş

MOMENTE DIN ISTORIA SPORTULUI MUNCITORESC

ÎN SPRIJINUL TOVARĂŞILOR ARESTAŢI

1922.

Era în acele zile cînd întreaga clasă muncitoare din ţara noastră desfăşura, sub conducerea partidului, o campanie de nemaiîntîlnită amploare pentru acordarea amnistiei politice, în vederea eliberării celor 271 de militanţi comunişti arestaţi cu prilejul Congresului de constituire a Partidului Comunist din România, al grevei generale din octombrie 1920 etc.

Venind în ajutorul **„familiilor celor închişi“**, Comisia locală a sindicatelor din Bucureşti a organizat la 22 mai 1922, o **„serbare de vară“** în grădina „Văraru“.

Participantă activă la toate acţiunile proletariatului, gruparea sportivă **„Prietenii Naturii“** a fost prezentă şi la această manifestaţie de solidaritate muncitorească.

„Viaţa sindicală“ a publicat în nr. 46 din 28 mai 1922 următorul apel al comitetului asociaţiei:

„Duminică 28 mai a.c., toţi membrii grupării sportive „Prietenii Naturii“ îşi dau întîlnire la grădina „Văraru“, la serbarea Comisiei locale, al cărui scop este ajutorarea tovarăşilor arestaţi.

„Prietenii Naturii“ sînt cu insistenţă rugaţi să-şi facă datoria“.

Răspunzînd apelului, ca şi în atîtea alte ocazii, membrii acestei grupări şi-au adus aportul la reuşita acţiunii, dovedind o dată în plus că mişcarea sportivă muncitorească reprezenta o parte integrantă a mişcării comuniste şi muncitoreşti din ţara noastră.

D. ŞTEFLEA

Anunţul „Serbării de vară“ organizate în sprijinul familiilor militanţilor comunişti, arestaţi de regimul burghezo-moşieresc.

COMISIA LOCALĂ A SINDICATELOR DIN BUCUREŞTI
(Secţia Ajutorare)
A organizat pentru
Duminică 28 Mai 1922
O Frumoasă
Serbare de Vară
în Grădina „VĂRARU“
din Strada Poteraşi No. 24 (Colţ Şerban Vodă)

Din venitul serbării se vor da ajutoare familiilor celor închişi, se va îndulci traiul celor în suferinţă

Confeti, Serpentine, Pocnitori, Muzici, Jocuri, Poştă umoristică, şi alte distracţii vă sunt rezervate

Familiile celor arestaţi au intrarea gratuită. Serbarea se dă exclusiv pentru cei închişi

S'a organizat o bogată tombolă cu toate numerile câştigătoare

Având în vedere scopul acestei serbări credem că toţi muncitorii Capitalei vor veni la Grădina „Văraru“

La grădină se poate veni cu tramvaiele 10, 7 precum şi cu Sarlet până în Şerban Vodă No. 109 de unde începe Str. Poteraşi

Comisia Locală a Sindicatelor din Bucureşti

URIAŞUL RINGULUI

În rîndurile de faţă, reproducem un fragment din **„Viaţa romanţată a lui Primo Carnera“**, de **George Mihalache**. Este momentul cînd managerul Leon See acceptă să-şi arunce privirile asupra uriaşului, muritor de foame, ce avea să ajungă campion mondial de box la toate categoriile.

Într-o dimineaţă a anului 1928, Leon Sée deschide în biroul său o scrisoare cu următorul conţinut: **„Dragă prietene, am întîlnit la Arcachon, pe stradă, un vlăjgan care măsoară mai mult de doi metri, cîntărind, probabil, peste 120 de kg. Omul trăieşte într-o neagră mizerie, astfel că am semnat imediat un contract cu el, cu intenţia de a vi-l ceda, bineînţeles, dacă el v-ar interesa. Al dv, Paul Journée“.**

Managerul Sée tocmai sosise la Londra, după un lung turneu la Sydney, şi era foarte obosit. Închise puţin ochii dus pe gînduri şi, curînd, îşi aminti că parcă îi mai pomenise cineva despre această „forţă a naturii“. Dar cine anume? Nu cumva Bonelli? Ba, da! Chiar el îi vorbise, acum îşi amintea cu precizie. Cu vreo două luni mai înainte îl bombardase cu o misivă, informîndu-l că în baraca luptătorilor din bîlciul anual din Lorient **„se află un soi de uriaş de 19 ani, de doi metri înălţime, înzestrat cu o forţă deosebită!“**

— Ce mă tot pisează aceşti nătărăi, cu scrisorile lor? — se enervă Sée. Ce să fac eu dintr-un vlăjgan ca ăsta? Boxer? La naiba. Îi cunosc ca pe buzunarele mele. Aceşti uriaşi sînt combatanţi deplorabili. Greoi, lipsiţi de inteligenţă şi reflexe. Şi în plus, foarte fragili... Cad, trăzniţi la prima lovitură mai zdravănă. Rîde lumea de ei... Panoramă! Asta fac. Pentru asta sînt buni...

Fără să mai şovăie, dictă deci secretarei un răspuns scurt şi concis: **„Dragă Paul, iţi mulţumesc pentru deranj, dar n-am nevoie de uriaşul tău. Du-l la circ!“...**

Apoi îşi aprinse trabucul de foi, deschise fereastra şi privi spre Trafalgar Square... Prin ceaţă, amiralul Nelson îl scruta parcă sever, puţin ironic...

★

...Dar Paul Journée nu se lăsă cu una cu două. Insistă. Îl asaltează pe Sée cu alte epistole, în care aduce vorba tot de uriaş:

„...I-am dat trei lecţii de box, şi gigantul a arătat reale aptitudini“. Apoi, concluzionează: **„Veniţi la Arcachon, domnule, n-o să regretaţi, vă jur!“.**

Leon Sée rupe hîrtiile şi le aruncă la coş. „M-au înnebunit cu scrisorile lor“. Încearcă să-şi aprindă trabucul dar se frige cu chibritul. Enervat strigă la secretară:

— Au diable!... Un bilet pentru vapor, domnişoară!

★

...**Şi acum, iată-l. Căci, fără îndoială, el trebuie să fie! Acest zdrahon în zdrenţe, care se apropie agale, copleşit de iadul lunii iulie... e „minunea“ descoperită de Journée. Să plezneşti de rîs, şi mai mult nu. Ia priviţi, oameni buni, cum mai arată! Pantalonii parcă i-au intrat la apă. Abia îi ajung pînă la jumătatea gambelor. Cămaşa plezneşte pe el. De mîneci, nici nu mai poate fi vorba! S-au rupt de mult. Iar în picioare... Ha ha... Priviţi ce terfeloage de sandale cu tălpi de sfoară... care lasă să se vadă nişte labe enorme de elefant. Şi ce faţă înspăimîntătoare... Se vede că briciul n-a mai defrişat de cel puţin două săptămîni această barbă aspră şi deasă.**

Sée întoarse capul spre Journée:

—Zii, aşa?! Dînsul e viitorul campion al lumii! Apoi, continuă, mai arţăgos: **pentru acest paranoic exemplar, pentru acest mastodont m-aţi făcut să bat drumul de la Londra pînă în acest prăpădit de Arcachon?**

— Nu e prea elegant, caută să-l îmbuneze Journée, dar dezbrăcat o să vă lase altă impresie... Şi îi făcu semn colosului să intre în vestiarul sălii de box.

— Crezi? — pufni plin de sarcasm Sée. Dar priveşte umbletul său, picioarele, labele imense... Cum vrei să se mişte oare pe ring? O să se-mpiedice în propriile labe de urs şi dacă mai încasează şi vreuna, n-o să mai ştie să nimerească în colţul său... La ce oră am primul tren spre Londra? Nu uit eu farsa asta, maître Journée...

... — Priviţi, monsieur Sée, el este gata!

Carnera se dezbrăcase în grabă, după un paravan, şi Sée făcu ochii mari, văzînd neaşteptata metamorfoză... Vlăjganul părea acum altul. Musculatura sa, evident nelucrată încă, lăsa, totuşi să se evidenţieze o vigoare ieşită de comun.

Sée mai măsură o dată cu privirea monumentul de muşchi şi ciolane din faţa sa. Managerul era foarte pirpiriu şi, dacă uriaşului i-ar fi venit cheful să se amuze, l-ar fi ridicat ca pe o jucărie de la pămînt, plasîndu-l pe ramura unui pom, pe un zid, sau oriunde ar fi crezut el de cuviinţă!...

— Oricum s-ar prezenta, murmură Leon Sée, mai docil, trebuie însă timp şi multă bătaie de cap, ca să transformi acest elefant într-un boxer. Are muşchi îngroşaţi, e greoi, falca mi se pare foarte fragilă... Asta, fără a mai vorbi de aceste labe îngrozitoare, care îmi produc dezgust...

„Elefantul“ căruia nu i se auzise gura pînă atunci, se decise s-o deschidă:

— Domnule, mormăi el, vă rog... Lăsaţi-mă să fac o încercare... Sînt sigur că veţi fi mulţumit de mine!... Mîinile lui enorme şi butucănoase băteau aerul ca şi cum ar fi vrut să imprime mai multă forţă de convingere cuvintelor ce ieşeau împleticindu-se, stîngace, din gura lui mare. **Eu... eu sînt curajos, reluă Carnera, o să vedeţi... Voi învăţa tot ce trebuie...** Şi adăugă el cu o nuanţă nouă în glas — o nuanţă în care se amestecau parcă durerea şi disperarea — **DACĂ ÎMI VOI POTOLI FOAMEA, voi căpăta o forţă grozavă, domnule!...**

— DACĂ ÎMI VOI POTOLI FOAMEA!... repetă el, cu glasul mai stins, lăsînd ochii trişti în jos, ruşinat şi abătut de uşurinţa cu care făcuse această teribilă mărturisire...

29 iunie 1933. Necruţătoarea lovitură a „Uriaşului“ şi-a atins ţinta! Jack Sharkey e la podea. Primo Carnera este noul campion mondial!...

SUPORTERII CU PĂRUL ALB

Să facem socoteala: de la 8 februarie 1894 şi pînă în aceste zile de aprilie ale lui 1971, sînt 77 de ani. Aceasta este vîrsta omului cu care am stat de vorbă, zilele trecute. Despre ce? Despre fotbal!

Cei de-un leat cu mine se vor mira mai puţin, fiindcă e vorba de Ladislau Csillag, fost jucător la C.A.O. şi Crişana, Oradea, Sportul studenţesc şi Juventus Bucureşti etc. Şi încă o notaţie pe cartea sa de vizită: unul din primii internaţionali din fotbalul nostru. Debutul? În 1924, într-un meci cu Cehoslovacia.

Să nu uit, de asemenea, să amintesc, că Ladislau Csillag este unul dintre membrii fondatori ai Colegiului de antrenori.

Întîlnirea cu el a însemnat, de fapt, o întîlnire cu anii tinereţii. Ai lui, dar şi ai mei. Măcar de-am putea discuta încă mulţi ani despre fotbal! De acord, Laci-baci?

C. BRAUN-BOGDAN

ÎN 4 RÎNDURI

S.N. Olteniţa a primit 7 goluri, la Tg. Mureş, în meciul cu A.S.A.

Ce scuturată le-a fost plasa!
(Mai mult decît de obicei).
Deci, nu ei au jucat
cu A.S.A.,
Ci A.S.A. s-a jucat cu ei!

V. D. POPA

ADEVĂRURI

Fotbalul este ultima reprezentaţie sacră a timpului nostru. Fotbalul este spectacolul care a substituit teatrul.
Pier Paolo Pasolini

Gîndurile alpinistului se rotesc în jurul vîrfului de munte, iar visele îşi găsesc împlinirea în fapta alpină.
Fritz Kasparek

Ambiţia este ultimul refugiu al insuccesului.
Oscar Wilde

Vulpile cunosc şiretlicurile vulpilor.
Proverb chinez

Să mai suflăm şi singuri în propriile noastre vele.
Stanislaw Jerzy Lec

În anul 2000

Durata medie a vieţii omului va fi de 90 de ani?

Da! afirmă sociologii, contînd şi pe acţiunea sportului

Putem oare să studiem viitorul? Nu să-l ghicim, ci să-l studiem. Da, se poate, afirmă sociologii şi economiştii, medicii şi geologii, chimiştii şi biologii, astronomii şi hidrologii, istoricii şi fizicienii.

Anatoli Korobkov, directorul Institutului unional de cercetări ştiinţifice în problemele culturii fizice, afirmă că, fără sport, viitorul omenirii s-ar afla sub o mare ameninţare. Spunînd aceasta, el aminteşte că academicianul sovietic Aleksandr Berg a socotit că, dacă la mijlocul secolului XIX din întreaga energie fabricată şi folosită pe pămînt, 94 la sută era produsă de forţa musculară a omului şi a animalelor domestice, astăzi forţa musculară reprezintă numai un singur procent. Putem să fim siguri că, cu mult înainte de anul 2 000, şi acest procent neglijabil va ajunge aproape la zero.

— Paradoxal, dar e un fapt dovedit că grandioasa revoluţie tehnico-ştiinţifică din ultimii ani se întoarce împotriva noastră, spune Korobkov. Hipodinamia a ajuns să fie numită „boala secolului“. Ea îl duce pe om la neurastenie, la alte „boli ale civilizaţiei“, cu alte cuvinte la uzarea prematură a organismului.

În următorii 30 de ani, aceste boli pot creşte în proporţii uriaşe, devenind adevărate epidemii. Să luăm felul de viaţă. Şi în zilele noastre omul de la oraş se mişcă foarte puţin, întrebuinţînd mijloacele de transport: metrou, automobil, troleibuze, escalatoare, lifturi ş.a.m.d. Au apărut chiar trotuare rulante. Nu e greu să ne închipuim urmările. SINGURUL MIJLOC CU ADEVĂRAT PROFILACTIC ÎMPOTRIVA HIPODINAMIEI RĂMÎNE SPORTUL. Din ce în ce mai mulţi oameni înţeleg acest lucru astăzi, iar în anul 2000 problema sportului va fi absolut clară pentru toţi. CONCLUZIA: SPORTUL VA DEVENI O NECESITATE LA FEL DE NATURALĂ PENTRU OM, CA ŞI, SĂ ZICEM, SOMNUL.

Discutînd cu mine, Korobkov a întrebuinţat o formulă neobişnuită — „farmacologia omului sănătos“. Ce înseamnă aceasta? Ne adresăm medicului, în mod obişnuit, cînd boala s-a declarat deja, şi cînd trebuie lecuită. Institutul studiază metodele dirijării proceselor vitale principale ale organismului sănătos, fapt care va preîntîmpina izbucnirea bolii. În legătură cu aceasta, Institutul, după cercetări serioase, a propus un regim sportiv special oamenilor de diferite profesii: să zicem, pentru cei care lucrează la construcţii înalte se recomandă acrobatica, sărituri în apă, sărituri cu schiurile de pe trambulină, slalom, alpinism.

După părerea lui Korobkov, în anul 2 000, în ţările dezvoltate, durata medie a vieţii omului va fi **aproximativ de 90 de ani**. Problema prelungirii vieţii este foarte complicată, necesită studii speciale, dar putem afirma cu tărie că în rîndul multiplilor factori de care atîrnă rezolvarea ei, nu ultimul loc îl ocupă sportul.

Dar, să ne referim şi la sportul de performanţă.

Cam pe la mijlocul anilor '30, antrenorul american Brutus Hamilton a alcătuit un tabel cu performanţele maxime pe care le-ar putea atinge atleţii. Astfel, din punctul său de vedere, recordul mondial din acel timp — 17 m şi 40 cm — al gigantului american Jack Torrens, în proba de aruncare a greutăţii, era socotit aproape nemuritor. Astăzi, după cum se ştie...

Dar care vor fi recordurile la începutul celui de-al treilea mileniu? Cu trei ani în urmă, la centrul de calcul al Academiei de ştiinţe a U.R.S.S., la această întrebare „a răspuns“ o maşină electronică de calcul. Pentru anul 1968, ea a pronosticat 600 de kg la categoria super-grea la haltere şi 2,31 m la săritura în înălţime. În ambele cazuri, ea s-a înşelat. Cît priveşte anul 2 000, pronosticurile maşinii electronice de calcul sînt următoarele: 660 kg şi 2,40 m. Arkadi Vorobiov, fost campion şi recordman mondial, socoteşte însă că în acea vreme **halterofilii vor putea ridica peste 700 kg**, iar săritorii în înălţime (folosind din plin toate forţele organismului omenesc) **vor sări mult mai sus decît 2,40 m.**

Astăzi, chiar şi cei mai mari sportivi ai lumii consumă — chiar la stabilirea celor mai uimitoare recorduri — doar o infimă parte din rezervele de forţă de care dispun. Acest lucru este dovedit de cercetările ştiinţifice. Rezervele organismului uman nu au fost deocamdată descoperite pe deplin, iar în faţa oamenilor de ştiinţă apare un şir de enigme: genetice, psihice, ale regimurilor de temperatură, ale proceselor energetice din organism, legate de uriaşele încărcături fizice ş.a.m.d. Cînd toate aceste enigme vor înceta să mai existe, atunci, fireşte, recordurile sportivilor vor depăşi cele mai îndrăzneţe aşteptări.

Ilia BARU

RĂSPUNDE *Ion Poştaşu*

VLADA TEPELUS, BUCUREŞTI. Faceţi apel la rubrica noastră pentru a răspunde lui Belphegor. Acesta a scris,

acum două săptămîni, că nu-i plac femeile care... fac epigrame, dar în schimb e topit după cele care adoră boxul:

Dacă femeii boxu-i place,
Cum spui, topit eşti după ea.
Dar box, cumva, dacă şi face,
Mai eşti... topit? Pe-onoarea ta?

Ca unul care-l cunosc foarte bine pe Belphegor, ţin să vă informez următoarele:

Nu-şi ia vorba înapoi!
(Nici măcar nu se gîndeşte),
De-ntîlneşte-aşa un sol,
Ştiţi ce face? Se... „topeşte“.

FILIP IOAN, COPŞA MICĂ. **„Deşi am 32 de ani (şi doi copii), sper să nu vă surprindă dorinţa mea de a practica microfotbalul. Nu de mult, acest joc cu nasturi era socotit un joc de copii, dar constat că, în ultimul timp, el a început să fie practicat şi de oamenii „mari“. În pagina a 4-a a ziarului dv. din 6 decembrie 1970, s-a publicat, de altfel, o fotografie, în care celebrii fotbalişti englezi, Banks şi Moore, disputau un meci de „Tip—Kick“.** Nu vă pot ajuta, decît într-un singur fel: dîndu-vă adresa lui Emil Codreanu, în care eu văd de pe acum pe viitorul preşedinte **al Federaţiei** române de fotbal cu... nasturi: clubul Rapid, Bucureşti, şoseaua Giuleşti nr. 18. Sfaturi v-aş putea da şi eu. De unde faceţi, însă, rost de nasturi? Să sperăm că vor apare într-o zi, în comerţ.

EUGEN MAIOR, ARAD. Arbitrul de fotbal Nicolae Rainea are (sau mai bine zis va avea la 19 noiembrie) 38 de ani. El este şeful sectorului de turnătorie neferoasă a Fabricii de rulmenţi din Bîrlad. Alte amănunte? Este căsătorit şi are doi copii. El şi Otto Anderco (care n-are decît 36 de ani) sînt cei mai tineri arbitri de divizia A.

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Un catren pentru echipa de fotbal Steaua, care manifestă, în ultimul timp, o frumoasă revenire de formă:

Dacă Steaua merge bine,
Nu e lucru-ntîmplător.
Fiindcă ştie orişicine
C-a găsit un... „profesor“!

A. GHEORGHE, CRAIOVA. **„Sînt craiovean, şi am fost de acord cu suspendarea terenului nostru, anul trecut, din cauza unui ins care a comis un act antisocial, iar cel din preajma lui, în loc să-l denunţe şi să-l dea pe mîna miliţiei, au făcut pe n-aude, n-a vede. Dar acum, după ce lege este trasă la răspundere o colectivitate pentru fapta unui individ, cu care colectivitatea nu numai că nu este de acord dar contribuie la identificarea şi, deci, la pedepsirea lui? Oare spiritul de echitate n-ar fi servit mai bine, dacă Federaţia ar introduce în regulamentul de desfăşurare a meciurilor de fotbal, o clauză potrivit căreia unei echipe să-i fie suspendat terenul, să i se ia, deci, dreptul de organizare, numai în cazul nedepistării spectatorilor turbulenţi?“.** Problema are multe aspecte. Ea a dat loc, şi pînă acum, la discuţii în contradictoriu. N-am putea spune că punctul dv. de vedere trebuie eliminat din această discuţie prelungită. Personal, l-aş împărtăşi, chiar. Problema merită, în orice caz, reanalizată.

IULIANA, BRAŞOV. **„Sînt elevă în clasa XI-a umană, la Braşov. Fiind în vacanţă în Bucureşti, am aflat de un concurs, „Cupa primăverii“ la tir, la care există o probă de pistol pentru fete. Este o probă care mă atrage. Aş putea s-o practic, la Braşov?“.** Da. Metromul are o secţie feminină de tir. Vă urez succes!

Ilustraţii: N. CLAUDIU

Cronica sferturilor de veac

Cînd bunicii făceau sport...

— APRILIE —

1871 — „CURSE DE CAI, DE IUŢEALĂ ŞI DE OBSTACOLE“ s-au desfăşurat „în ajutorul săracilor din Capitală“, în ziua de 5 aprilie 1871, pe „hipodromul de la Şosea“.

Obstacolele se compuneau dintr-un gard de nuiele flexibile, înalt de 70 centimetri, un alt gard fix, înalt de 100 centimetri şi de un zid înalt de 85 centimetri pe o bază de 65 centimetri şi o lărgime superioară, de 30 centimetri. Fiecare obstacol trebuia trecut de două ori. „La „ofiţeri“ a cîştigat căpitanul Pandrav, iar la „amatori“ locotenentul Blaremberg. „Astfel fu această serbare care va da — sîntem încredinţaţi — gustul curselor în România şi care se va reînnoi cel puţin o dată sau de două ori pe an“ („Trompeta Carpaţilor“ din 18/30 aprilie 1871).

1896 — CICLISMUL CRAIOVEAN: „Capitala Olteniei a intonat vechiul cîntec român: „Deşteaptă-te... oltene! După Bucureşti, e primul oraş unde s-a înfiinţat un velodrom. Primele alergări au fost botezate de cel de sus, ca să le fie cu noroc. Dar, cu toată ploaia, era public destul şi ales“ („Revista sportivă“ nr. 6 din 7 aprilie 1896).

„VOX POPULI“. — „Mai zice lumea că guvernul este dator de a nu neglija partea fizică a educaţiunii copiilor şi că nu ar fi rău să se [illegible] jocurile şcolare ca în alte ţări. Mai zice lumea... Zice ca să ne mai lăsăm de odihnă pe saltea şi de politică. Este şi altceva de făcut în ţara asta, decît a fabrica agenţi electorali care să fabrice deputaţi, care să fabrice miniştri, care să-şi fabrice majorităţi. În sfîrşit, lumea începe să crează că poţi să fii ceva şi fără a creşte bursier, a trăi slujbaş şi a muri pensionar!“

1921 „GRUPAREA SPORTIVĂ PRIETENII NATURII are duminică antrenament la Şosea, anunţa ziarul „Socialismul“ în numerele din 17 şi 25 aprilie 1921.

Era vorba de pregătirile făcute în vederea participării cu „2 echipe de fotbal“ la „marea serbare cîmpenească pentru sărbătorirea zilei de 1 Mai 1921“, organizată de „Partidul Socialist, Comisiunea generală şi Comisiunea locală a sindicatelor din Bucureşti (...) la Bordeiul Vechi“.

(„Socialismul“ din 25 aprilie 1921)

1946 — ÎNCEPUT DE DRUM NOU. — „Azi (n.n. 9 aprilie 1946), se întruneşte Comitetul Central al Organizaţiei Sportului Popular. E prima şedinţă. Este şedinţa constitutivă a organismului central menit să cîrmuiască cu înţelepciune şi destoinicie destinele pînă acum atît de vitregite ale sportului românesc (...).

Documentar de **S. DORIN**